

16. juni 2016

I medfør af § 37 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål:

Spørgsmål til Naalakkersuisut vedr. ekstraordinær indsats på det sociale område:

- 1. Hvilke tiltag har Naalakkersuisut taget og hvilke tiltag er på vej for at afhjælpe det massive efterslæb på social-sager, der er afdækket i tilsynsrapporter fra hele landet som for eksempel de 520 social-sager børneområdet i Tasiilaq?**
- 2. Vil Naalakkersuisut overveje at indkalde samtlige kommuner til et stormøde om den udfordring det er for vort samfund, at der er et stort efterslæb på behandling af social-sager?**
- 3. Har Naalakkersuisut nogen planer om at igangsætte en ekstraordinær indsats for at få bugt med det store efterslæb på social-sager, og hvor meget forventer Naalakkersuisut i så fald at dette kommer til at koste?**
- 4. Hvilke langsigtede planer har Naalakkersuisut for at sikre finansiering til behandling af de mange social-sager, så der ikke opstår efterslæb og hvilke uddannelses- og rekrutteringsmæssige initiativer påtænker Naalakkersuisut at igangsætte for at sikre, at der er tilstrækkeligt med kompetente sagsbehandlere?**

(Medlem af Inatsisartut Tillie Martinussen, Demokratesne)

Begrundelse

Det står skidt til på socialområdet. Der er alt for mange social-sager i vort land og alt for få sagsbehandlere til at tage sig af dem. Det betyder, at der er et stort efterslæb på behandlingen af socialsager. Et efterslæb, der har store konsekvenser for de involverede.

Tillad mig at tage situationen på børne-området i Tasiilaq som et eksempel:

Her viser en tilsynsrapport udarbejdet af Departementet for Sociale Anliggender, at der er 520 aktive sager inden for børne- og ungeområdet. Der er tre medarbejdere til at løfte den byrde. Det siger sig selv, at det er en umulig opgave.

Tilsynet fremhæver blandt andet, at det betyder, at de fleste underretninger slet ikke bliver behandlet på grund af tidsmangel. Underretningerne bliver nemlig lukket, såfremt de ikke har været aktive i et givent antal måneder. Sager bliver med andre ord lukket af tidshensyn i stedet for af hensyn til barnets tarv.

Det er et gigantisk omsorgssvigt, og vi har som beslutningstagere en pligt til at gøre noget ved

problemet.

Situationen i Tasiilaq skal blot ses som et eksempel. Jeg kunne også have taget fat i de 1.100 social-sager på børneområdet i Kommune Kujalleq eller på den nyligt udkomne rapport fra Børnetalsmanden, der beskriver den helt uholdbare situation i Nordgrønland.

Vi har som politikere og som samfund en pligt til at tage ekstra vare på de borgere, der ikke kan tale for sig selv og det gælder da især for vores børn.

Spørgsmålene bedes besvaret inden for en frist på 10 arbejdsdage.